

skal *Indenrigsministeren* udnævne en Forligsmand. Naar den ene Part staar og siger: Den, I foreslaa, ville vi ikke have, og den anden siger: Den, I foreslaa, ville vi ikke have — hvad saa? Jeg har selv siddet i den permanente Voldgiftsret og set, at den ene Part ikke paa nogen Maade vilde have den Formand, som blev foreslaaet, og det var dog en ganske anden Sag, end naar Talen er om en Forligsmand i store Arbejdskonflikter. Naar altsaa den ene Part siger: Eders Forslag ville vi ikke tiltræde, og den anden Part siger: Eders Forslag ville vi ikke tiltræde, saa vil der ikke finde nogen Indstilling Sted, og det er min inderste Overbevisning, at *saa burde der heller ikke finde nogen Mægling Sted*. Naar den ene Part ikke vil, saa kommer der ikke noget ud af det. Overhovedet kan man sige om disse Love, at naar Parterne ville slaas, finde de saamænd ud af at slaas uden Hensyn til alle de Love, vi vedtage, og hvis de ville forliges, tror jeg ogsaa, de vilde finde Udvej til det uden Lovgivning. Men dette, at Indenrigsministeren skal udnævne Forligsmanden, er jo en ganske mærkværdig Bestemmelse. Nede i Folketinget spurgte man den højtærede Minister: Hvor findes den Mand, Ministeren kunde tænke sig, han kunde vælge? Et Menneske er det nemlig ikke, der gøres Krav paa, nærmest et overnaturligt Væsen, som skal være i Besiddelse af alle disse Egenskaber, foruden at han skal finde sig i, at der skydes paa ham fra Morgen til Aften fra alle Sider —, ikke mindst fra den samlede Presse —: om det nu snart bliver til noget med dette Forlig, som han jo i Grunden har paataget sig at bringe hurtigst muligt til Veje. Saa svarede den højtærede Indenrigsminister: Heldigvis bliver det ikke mig, der skal vælge denne Forligsmand! Jeg kan mellem Linieme se den højtærede Ministers Smil ved den Lejlighed; han sagde: Det er der sørget for, jeg skal vel vogte mig for at tage nogen anden Forligsmand end den, som Retten indstiller til mig. Det sagde han, men *som det nu er forandret*, skal jeg dog gøre opmærksom paa, at der er om ikke nogen overhængende — jeg vil ikke spaa saa galt — saa dog en ikke ganske ringe Sandsynlighed for, at det bliver den til enhver Tid eller de to Gange fungerende Indenrigsminister, som vil komme til at udnævne Forligsmanden, og saa kan det meget vel blive en Forligsmand, som, jeg vil ikke sige, ingen af Parterne vil have — selv om det ogsaa kunde ske —, men som en af Parterne ikke vil

have. Og møde til Mægling eller Forlig under en Forligsmand, som man ikke vil have noget at gøre med, vil blive overordentlig ufrugtbar. Det ærede Medlem fra Randers (Stilling) sagde, at der vel nok kunde blive fundet en upartisk Mand, som begge Parter kunde slutte sig om. Det kunde der vel, men saa kunde Parterne vel ogsaa have fundet ham selv! Jeg mener, at der er mere Chance for, at Parterne kunne finde ham, end at Ministeren kan det. Efter min Mening skulde § 1 lyde saaledes: Naar man ønsker en Forligsmand, skal han udnævnes efter Indstilling fra hele Domstolen af Ministeren, og hvis man ikke indstiller ham, skal der ikke finde Forligsforsøg Sted. Jeg mener nemlig, det er ganske haabløst at ville søge at faa et Forlig i Stand gennem en Forligsmand, som en af Parterne ikke synes om, eller naar en af Parterne overhovedet ikke vil have Forlig, fordi han ikke mener, det stemmer med hans Interesser.

De øvrige Bestemmelser i Lovforslaget ere jo uden større Betydning, i alt Fald betragter jeg dem som værende af forholdsvis underordnet Betydning. Jeg mener, at som Forholdene ligge, maa man ikke røre derved, men tage Lovforslaget, som det er, selv om der er adskillige i denne Sal, der mene som jeg, at det havde været bedre, og at det maaske ogsaa vilde have konsolideret denne nye Institution noget mere, dersom Forligsmanden efter § 1 var bleven valgt paa en anden Maade, saa at man kunde være sikker paa, at Parterne nærede den Tillid og Fortrøstning til ham, uden hvilke hans Arbejde under alle Omstændigheder vil være forgæves.

Stilling: Jeg vil til den ærede sidste Taler sige, at han har Ret i, at det er det vanskelige Punkt at finde denne Forligsmand, og det har naturligvis været Genstand for Overvejelse i lange Baner. Det har ikke været muligt at komme til noget andet og bedre Resultat end det, der nu foreligger, men jeg vil dog sige, at allerede nu staa vi to Parter jo ofte i det Tilfælde, at vi skulle finde en Forligsmand, og naar vi kun have den Udvej, at hvis vi ikke gøre det, saa kommer Ministeren, som vi maaske ikke have nogen Tillid til, truer ad os og siger: Ja, saa faa I den og den Mand, saa ville vi for at undgaa dette være tvungne til at blive enige. Jeg giver den ærede foregaaende Taler Ret i, at Forligsmandens Betydning absolut bliver ringe, for ikke at sige aldeles ingen, hvis han ikke har begge Parternes